

Пише:
Драјан
Тејавчевић

Бризбејн, мај 2008.

Први пут сам размишљао о Аустралији кад је комшија Милорад замако у њу 1968. У тој години се дешавало подоста нечег што ће се касније помињати, али тврдим да то с Милорадом није имало никакве везе.

Стално је био у сукобу са законом, али некако наситно. Честе туче, понека крађа, ванбрачно дијете и пјевање забрањених пјесама по биртијама. Одлазио је на неколико мјесеци до Зенице и Фоче, навлачио пругасту униформу највећег броја, а онда се враћао и настављао по старом.

Стално је носио браду, а прве вијести по одласку у Аустралију су биле да се повезао с најозлоглашенијом четничком емиграцијом на свијету.

Пандури су неколико пута долазили код његове мајке Росе, а она је само слијегала раменима и тврдила како јој се није ни разгледницом јавио.

Не знам откуд је отправник возова Ристо, којег је Милорад пребио на теферичу у Брези, први сазнао да је Росин син у Мелбурну.

Е, тад сам схватио да осим за Мелбурн и Сиднеј, кенгуре и бумеранг, нисам ништа друго чуо о том континенту, а само при помисли на ону

организацију којој се Милорад придружио, тресле су ми се ногавице са садржином.

Прошло је десет година откако сам доселио на овај континент и само нагађам шта се све прича у мом бившем комшилуку о томе гдје сам, с ким сам и шта радим.

А да о Аустралији не знају ништа више од мене 1968. године, увјерио сам се последњих неколико мјесеци.

Звали су ме и распитивали се за моје јуначко здравље и они које сам последњи пут чуо или их видео прије пет година.

“Јесу ли пожари у Викторији близу вас?”

“Те поплаве су у Квинсленду, јел вас још нису евакуисали? Кажу и да крокодили пливају по улицама”.

Силним душебрижницима, међу којима је било и моје родбине, стрпљиво сам одговарао да су пожари преко 1.200 км од мене, а поплаве око 1.000.

“Ништа не брините, док стигну пожари, стићи ће и те поплаве да их загасе. Ја сам на средини пута”.

“И нема тих крокодила?”

“Има, али их нема у нашој улици”.

Ово је још добро кад се сјетим да ме је један познаник питао да ли сам

ишао на свјетско ватерполо првенство у Перту.

“Јесам, први дан, али је било досадно па сам одустао иако ми је Перт под носом”.

Бивши колега, Зоран, питао ме је прошле године да ли могу да видим кенгура на улици.

“Зависи колико си попио”, кажем, а он ме гледа разрогачених очију и мисли да се шегачим.

Није ни чудо што на веб-страницу туристичке организације Аустралије пристижу захтјеви попут оног: “Могу ли добити распоред концерата бечких дјечака”.

Кад сам се 2001. са породицом изнебуха појавио у Лукавици, Остоја ме питао чиме смо стигли.

“Мало возом, мало бродом, скупо је колима”, велим, а Остоја клима главом и потврђује да сам паметно изабрао.

Некако по мом доласку у Бризбејн десио се АНЗАЦ дан. То је вакат кад се у аустралијским главним градовима одржавају параде на којима марширају учесници свих ратова у којима је Аустралија икада учествовала, а у почасним стројевима парадирaju и њихови савезници.

Главна помен је на Галипољу, а ухватио сам себе како размишљам како би изгледало кад би се у Београду постројили учесници свих ратова који су задесили Србију. (Наравно, без савезника јер их нису ни имали). Тешко да би имао ко да им направи шпалир и аплаудира јер би сви морали у колоне.

Елем, међу тим силним савезницима промаршира и двадесетак старијих људи са шајкачама и кокардама носећи четничку заставу.

Добили су заслужен аплауз што су издржали да на врелом дану пропјешаче руту од пар километара, а на крају сам сазнао да су тог дана били бројнији него протеклих година.

Дакле, то је та иста озлоглашена организација у коју се учланио Милорад и ковао планове с другим спољњим непријатељима да нам разбија отаџбинско братство и јединство.

Некако сам био разочаран кад сам устврдио да ми се не тресу ногавице.

“Смијете ли ви тамо да славите Божић”, питала ми је тетка.

“Да, али само на Божић”, одговорио сам.

Срећа па је било неких добрих тенисера и пливача с овог континента

па да моји земљаци не помисле да се у Аустралији игра само рагби и баца бумеранг.

Немам, додуше, ни чим да се похвалим, јер кад поменем 22 милиона становника, онда ми сви кажу да је то ко бивша Југа.

Кад почнем о Аборихинима, веле да ми још имамо своје Цигане.

Једино их занима прича о малим медвједићима који загреју дрво и спавају, али стално заборављају како се зову.

Остоја ме питао да ли ће у већини градова у Аустралији моћи да разговара на енглеском и одговорио сам му да хоће, ако прво научи енглески.

Све моје бивше земљаке је при ријетким виђењима једино занимала фауна Аустралије. Приче о кенгурима, пандама, емуима, отровним змијама и пауцима, тасманијском ђаволу и крокодилима би потрајале прилично дуго, а онда бих при сљедећем сусрету схватио да су моји саговорници мало шта запамтили, а помало сам већ навикао да ме питају да ли оно живим у Сиднеју или Мелбурну.

Одавно сам закључио да они не налазе нечега превише занимљивог у живљењу на најмањем континенту.

Поново су се заинтересовали за Аустралију кад је недавно туристички савез Квинсленда, државе у којој живим, расписао конкурс за “посао снова”.

Наиме, у промотивне туристичке сврхе понуђен је посао надзорника острва Хамилтон на Грејт Баријер Рифу неком сретнику који ће за шест мјесеци добити луксузан смјештај, плаћену авионску карту и плату од 150.000 долара. Сав посао надзорника ће се састојати у истраживању острва, склапању познанстава и биљежењу тих искустава на интернетски блог. Пријавило се око 40.000 кандидата из цијелог свијета, а бар десетак познаника ми се јавило с питањем да ли је све то истина и да ли би имали шансе ако се пријаве.

Вјероватно су одустали кад сам им саопштио да не познајем никог из конкурсне комисије и да су ми преслабе везе да их “погурам”.

Али, да се вратим на почетак приче.

Дуго сам се код пријатеља и познаника распитивао за Милорада који је, по Ристовом тврђењу, живио у Мелбурну.

Нису сазнали ништа о њему, а један мој добар друг је отишао и до оне озлоглашене организације и тражио га на списковима чланова у последњих 40 година. Није га било и нико није чуо за њега.

Све му опраштам ако се јављао мајци Роси и ако су само њих двоје знали гдје је отишао.

Можда у Сиднеј јер ја и не знам за још неки познатији град у Аустралији.

Sun'n Surf Travel & Cruise Centre

4425 Hastings St. Burnaby. BC. V5C 2K1.

Tel 604 291 6091 Fax: 604-291-6399

E-mail - sunny@sunsurftravel.com

www.sunsurftravel.com

GARANTOVANO NAJNIŽE CENE!

**Garantujemo odgovor
na vaš poziv istog dana!**

-Avio Karte za sve destinacije

-Paket aranžmani

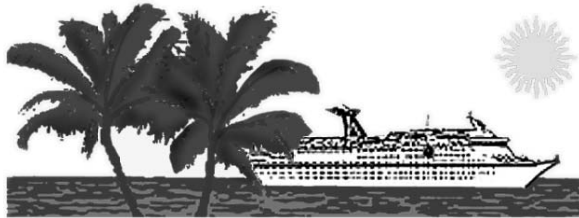
-Hoteli

-Rentanje
automobila

-Krstarenja

-Najbolje cene

osiguranja za viz-
itore u Kanadi

Posetite me ili pozovite!

Sunčica Rakić

604 291 6091

Toll Free: 1866 672 6091